

FRANCISCUS

samen Kerk | samen sterk

Om mee
te nemen!

Een circus in de Kerk?
Kinderen spelen
een spetterende musical

april 2025

P. 2
Pastoor Steijaert
neemt afscheid

P. 4
Ommel maakt zich op
voor de meimaand

P. 9
Missionair op weg
als een pelgrim

P. 10
Palmpasenstokken:
een kleurrijke traditie

 A photograph of a man in clerical attire, wearing a green stole and a white clerical shirt, standing at a wooden podium in a church. He is speaking into a microphone. A lit candle is visible on the podium. The background shows the interior of a church with wooden pews and a brick wall.

Pastor Steijaert blikt terug en vooruit 'Ik heb geleerd om vertrouwen te hebben'

Luuk van den Einden

Foto: Rob Fritsen, Siris

Pastor Steijaert vertrekt op 1 juli uit onze parochie om pastoor in Nijmegen te worden. In zijn 4,5 jaar in de Peel heeft hij geprobeerd om samen met anderen veel dingen op te bouwen – en zelf is hij ook gegroeid.

Zelf had hij de vraag van de bisschop ook niet aan zien komen: hij is tenslotte pas 4,5 jaar herder van onze Franciscusparochie. Normaal gesproken blijven pastoors heel wat langer op dezelfde plek. Pastoor Sacha Steijaert had dan ook tijd nodig om het verzoek te laten bezinken en erover na te denken. Uiteindelijk kwam hij tot de conclusie dat hij er klaar voor was om het platteland van de Peel te verlaten en naar de grote stad te gaan.

Pastor Steijaert had nee kunnen zeggen, geeft hij aan: de Kerk doet niet aan kadaverdiscipline. Door

over de vraag te bidden en erover te praten met mensen om hem heen, kon hij uiteindelijk een keuze maken. “Bij mijn wijding tot priester heb ik beloofd de bisschop en zijn opvolgers gehoorzaam te zijn”, vertelt hij. “De bisschop weet dat ik hier nog niet lang zit. Dat betekent dat er echt een dringende noodzaak voor hem is om mij te vragen.”

Een jaartje hier, anderhalf jaar daar; het is niet de eerste keer dat pastoor Steijaert na een korte tijd alweer een andere benoeming krijgt. “Iedere keer wordt dat iets moeilijker”, geeft hij aan. “Je bent net gewend aan de mensen, en de mensen aan jou. Dat is de basis waarop je kan gaan bouwen, en dan moet je weer opnieuw beginnen: mensen opnieuw leren kennen, een netwerk opbouwen, je thuis voelen. Elke keer vraagt dat iets van je.”

“Maar ook de mensen achterlaten vind ik vervelend.” Zijn afscheid van de Franciscusparochie vindt hij daarbij ook zwaarder in vergelijking met zijn vorige benoemingen; deels omdat hij hier een stuk langer is, maar ook omdat hij hier pastoor is. “Dan ben je toch heel intensief betrokken bij de parochie. En dan valt je dat ook zwaar.”

Dankbaarheid

In de afgelopen jaren is er in de parochie heel wat gebeurd en zijn er veel nieuwe dingen ontstaan. Dankbaarheid overheerst bij pastoor Steijaert. “Ik ben dankbaar dat wij heel veel mensen in de parochie hebben die hun schouders eronder zetten, op alle locaties. Ik heb veel respect voor de mensen die dat altijd gedaan hebben en ook steeds meer oppakken omdat er vrijwilligers wegvallen. Zonder die mensen kan niets draaien. Maar net zo goed ben ik dankbaar voor de nieuwe mensen, die aangeven dat ze zich bij ons thuis voelen. Dan denk je: God is aan het werk, ook hier bij ons in de Peel.”

“Ik ben echt een parochiedier: ik hou ervan om deel te zijn van de gemeenschap”

Onder meer geïnspireerd door het gedachtegoed van de Missionaire Parochie zijn er de afgelopen jaren verschillende nieuwe initiatieven ontstaan, zoals diverse leesclubjes, inspiratieavonden, de Alpha-cursus en de familiezondagen. “Nu ik wegga, zeggen de mensen die dat coördineren: ‘Wij gaan niet stoppen.’ Dan denk ik: kijk, daar is iets opgebouwd.” Als er iets is dat pastoor Steijaert tijdens zijn jaren in de Franciscusparochie geleerd heeft, dan is het

dat je nooit moet opgeven. Die les kwam al meteen aan het begin van zijn benoeming naar voren, want hij werd pastoor middenin coronatijd. “Dat vond ik zelf heel moeilijk, want toen was er weinig perspectief. Ik dacht: hoe moet ik dit nou doen? Hoewel het niet makkelijk was, heb ik geleerd om vertrouwen te hebben.”

Echt een parochiedier

Ook toen kapelaan Harold van Overbeek in 2022 uitviel door ziekte werd pastoor Steijaert zich ervan bewust dat opgeven geen optie is. “Ik stond er toen ineens alleen voor. Toen heb ik met diaken Jack Swaanen besloten dat we niet van alles gingen terugschroeven, maar juist een tandje bij gingen zetten. Dat leverde mooie dingen op. Ik heb geleerd dat we niet te veel op onszelf moeten vertrouwen, maar dat God met ons is.”

Iets dat pastoor Steijaert mee naar Nijmegen wil nemen, is het directe contact met mensen. “Mensen ontmoeten, voor de Mis, na de Mis, het kletsen met elkaar, de verbondenheid: dat is typisch voor het platteland en dat neem ik graag mee. Ik ben echt een parochiedier: ik ben graag onder de mensen, ik hou ervan om deel te zijn van de gemeenschap. Dat wil ik zeker blijven doen.”

Pastoor Steijaert wenst de Franciscusparochie toe dat haar blik naar buiten gericht blijft. “Blijf zoeken naar manieren om datgene wat goed, waar en heilig is te brengen bij de mensen die God nog niet kennen. Ik hoop dat deze parochie een gastvrij thuis mag zijn voor die mensen en ik gun haar dat ze in staat is om mensen ook in deze tijd met God in aanraking te brengen. Dat die mensen ook de ervaring mogen hebben dat God van ze houdt en dat ze er mogen zijn in deze gemeenschap. Dan denk ik dat je iets hebt waar je je gemeenschap verder op kan bouwen.”

Bij Maria kun je altijd thuiskomen En vooral in de meimaand

Pastor Stefan Schevers

Foto: Bertus Berkers

Oorlogsdreiging is actueel als wereldmachten strijden. Zorgen en dankbaarheid tekenen ieders leven. Het Mariaoord in Ommel is een park met kapel waar vrede steeds een nieuw gezicht krijgt in uw leven. Een kaars branden betekent openstaan in gebed voor wonderlijke dingen. De kerk is elke dag open van 9:00 tot 17:00 uur.

Het Mariaoord is geheel gerestaureerd, waarbij prachtige rolstoelvriendelijke paden zijn aangebracht. Ook dit jaar is er niet stil gezeten door vrijwilligers. Er zijn banken geplaatst om even van een rustmoment te genieten. Ze zijn gemaakt van oude eiken die langs de Dijkstraat in Asten stonden en door de gemeente beschikbaar zijn gesteld. Het park is van zonsopgang tot zonsondergang open voor iedereen.

Doe mee aan verdiepingsmomenten na de wekelijkse zaterdagavondviering van 18:00 uur. Op zaterdag 3 mei is er om 19:00 koffie in de Fransenzaal en spreken we over het thema: 'Wat koestert u voor een heilig souvenir?'. Neemt u gerust iets dierbaars mee – zoals een heiligenbeeld, een medaille of een herinnering – en deel uw verhaal bij de koffie. Op zondag 4 mei is er om 13:30 uur een film over het oorlogsdrama van Ommel. Tussen 12:30 en 16:00 ontmoet u

pastor Schevers bij de expositie van Theo l'Herminez. Wat tekent een Brabantse kunstenaar in de oorlog als alles aan politieke regels moet voldoen? Op zaterdag 10 mei kunt u om 19:00 uur deelnemen aan de historische lezing 'Maria van Ommel' door Sandu Niessen. Of vier op zondag 11 mei Moederdag. Koop na de Mis een roos voor moeder of oma en schrijf ter plekke een wens. Op zondag 18 mei is er om 11:00 uur een dank- en afscheidsviering voor pastoor Steijaert, die als pastoor van Nijmegen verder zal gaan. Daarna is er buiten in de tent een feestelijke receptie tot 16:00 uur. Doe op zondag 25 mei mee om 11:00 uur met de gildemis. Of wandel zingend met de liedtocht van de kerk van Asten naar Ommel om 13:30 uur. Op zaterdag 31 mei trekken we na de viering zingend door het Mariaoord achter diaken Jack Swaanen met accordeon aan.

Vrijwilligers gezocht!

De meimaand kan natuurlijk niet zonder de inzet van gewaardeerde vrijwilligers. Vele handen maken licht werk. Wilt u helpen om van deze hoogtijdagen een succes te maken? Laat het weten via: bedevaartommel@rkfranciscus.nl

Elke zondag is er om 15:00 uur een speciaal bezinningsmoment (het Marialof) in de kerk:

5 mei: Poëtische viering met bevrijdingsmuziek op de doedelzak met Stan Korzilius

11 mei: Marialof met daarna een concert van Jacqueline van der Kaa

18 mei: Oecumenische Taizéviering met dominee Bernadette van Litsenburg

25 mei: Poëtische viering met zang van de Somerense troubadour Michiel Malschaert

29 mei: Marialof met medewerking van zangeres Simone Slegers

Elke zondag in de meimaand kunt u na de Mis om 12:15 uur gratis deelnemen aan een rondleiding. De rondleiding duurt ongeveer een uurtje. Op Hemelvaartsdag wordt de rondleiding speciaal verzorgd door Famke Weerts van Groei en Bloei.

Foto: Rob Fritsen, Siris

Heilige Missen in de meimaand:

Iedere weekday:	08:00 uur
Iedere zaterdag:	18:00 uur
Iedere zondag:	07:00 uur, 09:00 uur, 11:00 uur
Hemelvaartsdag: (29 mei)	07:00 uur, 09:00 uur 11:00 uur

Een circus in de kerk?

Tekst en beeld: Patricia Willems

Op zaterdag 15 februari voerden kinderen uit de parochie de musical *Spector* op, over de unieke talenten die ieder mens van God krijgt. Zo leerden de kinderen én hun toeschouwers iets over het geloof.

Zaterdag 15 februari, 9.00 uur. Pastor Schevers is al met de vormelingen vertrokken naar de Vormseldag, maar in de kerk van Asten is van alles gaande. Het altaar is weg, het tabernakel leeg en op het priesterkoor staan decorpanelen en zitkubusjes met deksel. Technici zijn in de weer met microfoons, apparatuur en verlengsnoeren en overal spelen kinderen. Er komen nog meer kinderen binnendruppelen. Ze blijven de hele dag in de kerk, want ze gaan een Koemi-musical instuderen over een circus. Een musical in de kerk? Daarover wil ik wel wat meer weten. Ik spreek pastoor Steijaert even aan.

“De Kerk is geen circus, maar we hebben wel iets gemeen met het circus: vreugde. Iedereen heeft van God talenten gekregen die bij hem of haar passen. Je talenten maken jou mede tot wie je bent. Je mag ze tonen, er iets mee doen. Je mag ze ontwikkelen, bijvoorbeeld tijdens een musical. Op een respectvolle manier, binnen bepaalde kaders, is er ook in de kerk ruimte om creatief bezig te zijn met je geloof. Door bezig te zijn met kunst en cultuur, rond een goed verhaal, willen we de kinderen laten ervaren dat God van hen houdt. Iedereen mag kind van God zijn op zijn of haar eigen manier. Ook God is creatief, Hij inspireert ons tot schoonheid en expressie. Een meezing-musical is dus een mooie manier om kinderen en gezinnen bij de Kerk te betrekken.”

Zie de site voor meer foto's:
www.rkfranciscus.nl

“Kun je een musical instuderen in één dag?” vraag ik aan organisator Harm Ruiter. “De musical wordt gedragen door een groep kinderen die al lang bij Koemi zijn”, vertelt hij. “Zij kennen de liedjes en spelen de rollen. De kinderen uit de parochie zingen de liedjes mee en bewegen samen met de acteurs, dat lukt wel in één dag.” Koemi is een katholieke organisatie die overal in Nederland musicals instudeert en opvoert met kinderen, tieners en volwassenen. Ruiter: “De deelnemers hebben plezier in zingen, dansen en acteren, maar Koemi heeft als missie om zowel deelnemers als toeschouwers te laten voelen dat God hen mooi geschapen heeft – met talenten, maar ook met handicaps of slechte eigenschappen. God kijkt anders naar jou dan mensen. Je bent niet meer of minder dan een ander, God houdt van jou zoals je bent. Die boodschap willen we uitstralen.”

Goed nieuws

Intussen zijn de kinderen in een kring een spelletje aan het doen met de bal, en die kring groeit. Een vierjarig jochie is zichtbaar trots dat hij meedoet. Twee ervaren meisjes van negen jaar vertellen me over de inhoud van de musical. Hoofdpersoon Spector wil meedoen met het circus, maar ze is blind en denkt dat ze dus niets kan of heel erg op zou vallen. Maar in het circus heeft iedereen niet alleen andere talenten en een ander optreden, maar ook andere beperkingen. Ik vraag waarom de meiden bij Koemi zijn. “We willen het goede nieuws over Jezus doorvertellen”, verklaren ze. Toe maar.

Dan beginnen de repetities. De leiding spreekt af: mijn wijsvinger hoog is zo snel mogelijk allemaal stil. Het eerste liedje wordt geoefend, en daar horen pantomime-bewegingen en danspasjes bij. Een paar uur later is de generale repetitie net afgerond. De kinderen hebben pauze, er wordt zelfs gevoetbald, maar er volgt een gezamenlijk gebedsmoment om God te danken en om zijn zegen te vragen. Daarna zetten de kinderen in circustenuue een mooie musical neer. De teksten zijn modern, maar doorspekt met Bijbelse toespelingen en het verhaal is rijk van inhoud. Ene Vitalis heeft de circuskinderen rondom zich verzameld. Hij zingt een ontroerend liedje: “Je moet vallen om op te staan. Ik heb hetzelfde gedaan.” Vitalis staat symbool voor Jezus.

Na het laatste applaus bedankt de pastoor de musicalsterren en de leiding: “Jullie hebben elkaar, het publiek en mij blij gemaakt en opgebouwd. Dank jullie wel!”

In een missionaire parochie kan de schoonheid spreken

Pastor Stefan Schevers

Johannes Hartl was hoofdspreker op de vierde Missionaire Parochieconferentie in Veenendaal in februari. Hij is een Duitse katholieke theoloog met een groot bereik in binnen- en buitenland. Hij startte een huis van gebed in Augsburg waar dag en nacht gebeden wordt en meer dan tienduizend vooral jonge mensen op afkomen.

Hij begon met een prikkelend voorbeeld over hoe vervelend de kerk voor hem kon zijn als jongere: “Stel je eens voor dat je naar een chique restaurant gaat. En je wordt welkom geheten met de mededeling dat er helaas geen eten is. De chef is op vakantie, maar wees gerust: er is wel mooie muziek. Hier klopt iets niet.” Meestal hebben we het gehad over allerlei zaken in onze kerken: een goed mens zijn, vrede of gerechtigheid. Maar hij miste het belangrijkste: wie is God?

God als kunstenaar

Een bloem is mooi omdat ze mooi is. Maar, zeggen biologen, de schoonheid staat allemaal in functie, zoals van de voortplanting. Hartl stelde: schoonheid kent haar eigen wereld. Want ook als je met een telescoop naar de kosmos kijkt, zie je dat die zo mooi is. Dus wie dan ook het universum heeft geschapen, diegene is mooi. God is als “een kunstenaar”. De vraag is, hoe leren we binnengaan in de wereld van die kunstenaar? Hoe leren we delen in zijn blik op zijn kunstwerken? Die kunstwerken, dat zijn mensen. Hartl legt nadruk op transformatie en de uitdaging om als mens een “spiegel” te worden van Gods liefde.

Vreugdevol vrijwilligerswerk

We lopen in vieren en dienen vooruit op vreugdevol bezoek: onze gast is Jezus. Hartl haalde het bekende verhaal aan van Martha en Maria: Martha is te druk met het bedienen, maar Maria luistert. Doen we alles op de automatische piloot of laten we vrijwilligerswerk voortkomen uit een rusten “aan de voeten van de Heer”? De Tuin van Eden, de kerk, is een plek van

rust. Hoe kun je contact hebben met God als je geen werkelijk contact hebt met jezelf? God is de mens meer nabij dan hij aan zichzelf is, zegt Augustinus. Liefde is tijd maken voor elkaar. En dat betekent eenvoudigweg graag in elkaars aanwezigheid vertoeven en vanuit die nabijheid leren van elkaar. Gaat en maakt alle volken tot mijn “leerlingen”.

Johannes Hartl wijst daarom naar de Tuin van Eden als een plek voor echte verdiepende ontmoeting en levensvreugde. Daarbij past niet zozeer een actieve houding, maar eerst een leerproces: “niets te doen dan te zijn” (“*just be there*”). Ook een bloem hoeft niets te doen om aantrekkelijk te zijn. Haar schoonheid is “*Godlike*”, zoals die van God dus. We kunnen niet leven van werken, eten en slapen alleen. Mensen zijn gemaakt voor fascinatie. De Kerk heeft in vroeger tijden sterk op moraal gefocust en op de negatieve kant van de schoonheid die mensen verleidt. Kijk naar de positieve kant van fascinatie en vorm een levenscultuur van vreugde. Want God is de bron van ieders diepste schoonheid. Daar oog voor krijgen gebeurt vanuit gebed en ons vieren in de kerk. God wil ons laten delen *in wie Hij is*.

Foto: Heidi Samuelson, Unsplash

Wanneer?	Hoe laat?	Waar?	Wat?
Zaterdag 12/04	18:00	Ommel	Eucharistieviering voor Palmzondag
Zaterdag 12/04	19:00	Heusden	Eucharistieviering voor Palmzondag
Zondag 13/04	09:30	Someren	Eucharistieviering voor Palmzondag
Zondag 13/04	11:00	Asten	Eucharistieviering voor Palmzondag
Donderdag 17/04	19:00	Asten	Eucharistieviering voor Witte Donderdag
Vrijdag 18/04	15:00	Ommel	Kruisweg voor gezinnen
Vrijdag 18/04	15:00	Asten	Kruisweg
Vrijdag 18/04	19:00	Asten	Herdenking lijden en sterven van de Heer
Zaterdag 19/04	21:00	Asten	Eucharistieviering en Paaswake
Zondag 20/04	09:30	Ommel	Eucharistieviering voor Paaszondag
Zondag 20/04	09:30	Someren	Eucharistieviering voor Paaszondag
Zondag 20/04	11:00	Asten	Eucharistieviering voor Paaszondag
Zondag 20/04	11:00	Lierop	Eucharistieviering voor Paaszondag
Maandag 21/04	09:30	Heusden	Eucharistieviering voor Tweede Paasdag
Maandag 21/04	09:30	Someren	Eucharistieviering voor Tweede Paasdag
Maandag 21/04	11:00	Asten	Eucharistieviering voor Tweede Paasdag

COLOFON

JAARGANG 3 - NR 4 | APRIL 2025
FRANCISCUS is het parochieblad
van de Franciscusparochie Asten-Someren.

Nieuws en kopij voor het volgende nummer graag
uiterlijk 16 mei aanleveren bij de redactie per mail.
De redactie behoudt zich het recht om artikelen te
bewerken of niet te plaatsen.

Omslag:
Op 15 februari voerden kinderen uit de parochie een
musical op. Foto: Patricia Willems

Redactie:
Luuk van den Einden Arnold Spijker
Patricia Willems Pastor Stefan Schevers
Contact:
parochieblad@rkfranciscus.nl

Foto: Koosje Hoendervangers

Een compleet verhaal, zonder woorden

Luuk van den Einden

Onze parochie is geen eilandje, maar onderdeel van de wereldkerk. Deze rubriek plaatst lokale begrippen in perspectief tegenover de wereldkerk. In deze aflevering: de palmpasensterk.

Paaseieren zoeken is heel leuk en paaseieren zijn erg lekker, al zijn ze tegenwoordig in de gekste smaken te vinden. Snoepwinkelketen Jamin heeft dit jaar zelfs een ei gevuld met nasi goreng(!) in de winkel liggen. In tegenstelling tot wat veel mensen denken, heeft het paasei wel degelijk een link met de gelovige betekenis van het paasfeest. Zo zouden ze symbool staan voor de steen die Jezus' graf afsloot en zouden de verstopte eieren zijn achtergelaten door de kerkklokken die volgens verhalen tussen Goede Vrijdag en Paaszondag op en neer vliegen naar Rome.

Kindertraditie

Maar rond de Goede Week en Pasen kennen we nog een kindertraditie, eentje die veel explicieter naar het lijden, sterven en opstaan van Jezus verwijst: de palmpasensterk. U (of jij) hebt er vroeger waarschijnlijk wel eens een gemaakt, op school of bij een activiteit van de parochie. Een kruis versieren met papier,

palmtakjes en zoetigheid, daar kan iedereen zijn creativiteit wel in kwijt.

Elk onderdeel van de palmpasensterk is een verwijzing naar de Goede Week en Pasen. Als eerste natuurlijk de kruisvorm van de sterk zelf, die symbool staat voor Jezus' dood aan het kruis. De palmtakjes waarmee het kruis versierd wordt verwijzen naar Palmzondag, de dag waarop Jezus Jeruzalem werd binnengehaald door een vrolijke menigte, die palmtakken op de weg strooide om zijn komst te vieren. Wanneer een palmpasensterk met eitjes versierd wordt, staan die eitjes symbool voor het nieuwe leven na de heropstanding. En dan is er nog het broodhaantje, dat een dubbele betekenis in zich draagt: het brood zelf staat symbool voor het breken van het brood dat Jezus op Witte Donderdag deed, terwijl het haantje verwijst naar de haan die in de nacht daarop kraaide om Petrus' verloochening te onderstrepen. Op die manier is de palmpasensterk een compleet verhaal, maar dan zonder woorden.

Op steeds minder scholen worden tegenwoordig nog palmpasensterken geknutseld. Als de traditie zou verdwijnen, zou dat zonde zijn, want de palmpasensterk is een heel specifiek Nederlands katholiek gebruik: in het buitenland is het vrijwel onbekend.

Glijbaan

Patricia Willems

18 februari 2025. Een dag vlak na 16 februari, toen de pastoor bekendmaakte dat hij weggaat. Een lelijke domper voor de mensen die bij de nieuwe activiteiten in de parochie betrokken zijn. Toevallig heb ik een kaartje voor een groot zwembad op die 18de: even wat ontspannends doen na heel veel drukte. De emotionele context van dat idee is inmiddels echter 180 graden omgedraaid. Het wordt zowat revalidatie, zoveel stress raast door mij heen. Het ging eindelijk eens echt goed met de parochie. Wat een sof. Fysiek bezig zijn is voorlopig het enige wat mij lukt.

Goed terechtkomen

Enmaal in het water realiseer ik me dat dit een golfslagbad is. Het bassin verandert in een golvende zee. Precies wat ik nodig heb. Mijn enige verantwoordelijkheid is nu om mijn hoofd boven water te houden en te overleven. Dat ben ik geestelijk ook aan het doen, en niet voor het eerst. Het grootste deel van mijn leven tot nu toe was een worsteling, zowel in de Kerk als daarbuiten. De 15de was ik juist gelukkig. Verderop grijnst een vrolijk gekleurde strandbal me cynisch toe dat het leven leuk is, of leuk zou kunnen zijn. Ammehoela. Als je van Mens-erger-je-niet houdt, zeker.

“Bidden in het zwembad, waarom niet”

Dit is wel een leuk zwembad, met een bubbelbad, een stroomversnelling en een wildwaterbaan die buiten om het gebouw heen loopt. Buitenom?! Het is amper boven het vriespunt! Het warme water dampst in de zonnige kou, maar dat is soms maar een dun laagje... Buiten zwemmen in de winter: een leuk item voor je bucketlist.

Er is ook een buis-glijbaan die begint in de nok van het dak, een hele lange. Glijbanen vind ik leuk, op voorwaarde dat ik weet dat ik goed terecht kom. Ik ben te vaak keihard op mijn achterste geknald om er zomaar vanaf te gaan, letterlijk of symbolisch. Deze

glijbaan komt relatief rustig uit in een stortbak. Evenzogoed blijft het spannend, want je weet daarmee nog altijd niet wat je onderweg tegenkomt. Bibberig sluit ik me aan bij de file op de trap. Kom op zeg, zelfs kleuters durven dit! De tocht verloopt snel, soms heel snel, maar niet te wild. Ik ga nog een paar keer.

Overgave

Terug in het binnenbad dobber ik wat op mijn rug. Even later zie ik een man hetzelfde doen, maar dat komt nogal binnen, want hij drijft met zijn voeten bij elkaar en zijn armen uitgespreid, zijn ogen gesloten. Een getuigenis van overgave. Een levend kruisbeeld! Dit is iets te toevallig. Ik probeer hem na te doen en schreeuw vanbinnen zowaar een gebed. Bidden in het zwembad, waarom niet.

De pastoor had het bij zijn ‘mededeling in de kerk’ niet over glijbanen. Maar die zijn wel een mooi symbool voor zijn toekomst en die van onze parochie. Zelfs voor de mijne. Hoe wild, snel en bochtig de glijbaan ook is, God zorgt desondanks dat we op het einde veilig landen. Maar ik hou op een glijbaan liever mijn ogen open. Dan zie ik niet alleen wat er aan komt, maar ook de leuke kleurpatronen in de buis.

Frank + Francy

Tekst: Patricia Willems | Illustraties: Susanna Schemkes-Hüsstege

Water

Het is Pasen, en in de tuin bloeien de eerste plantjes.

Die hebben Frank en Francy samen met mama geplant.

“Hier is het gietertje,” zegt mama. “Geef ze nog maar wat water.”

Frank is als eerste bij de kraan en vult het gietertje.

Francy doet water in haar emmertje.

“Doe maar niet met het emmertje,” zegt mama, “want dan knakken de plantjes.”

“Water is nieuw leven, hè?” zegt Frank.

“Ja,” zegt Francy. “Alle mensen en dieren drinken water. Anders gaan ze dood.”

“Plantjes ook,” voegt Frank toe.

“En wat doen we nog meer met water?” vraagt mama.

“Douchen!” en “Wassen!” en “Zwemmen!” en “Spetteren!” roepen de kinderen.

“Zoals de pastoor in de kerk deed,” lacht Francy.

“Met die grote pleeborstel,” roept Frank.

Want in de kerk had de pastoor flink met water gespetterd.

Het koor zong een heel oud lied, ook over water,
en toen was de pastoor de hele kerk rond gelopen,
en hij had iedereen nat gespetterd met een borstel.

“Dat heet besprenkelen,” legt mama uit.

“Met Pasen vieren we dat Jezus verrezen is.

Jezus geeft ons nieuw leven.

Wij zijn helemaal schoon voor Hem.

Net als wanneer iemand gedoopt wordt.

Het is een nieuw begin samen met Jezus.”

Maar ineens rent Francy naar binnen.

Ze komt terug met de wc-borstel en pakt haar emmertje.

“O-oo, daar komt de pastorin!” joelt Frank.

Hij zet het op een lopen.

“Francy, niet doen,” zegt mama.

“Dat is vies!”

Maar Francy is al weg...

